

Андрея Илиев

Истории от
4 x 100

без
шонска салата

eКниги

Андрея Илиев

**Истории от 4 x 100
БЕЗ шопска салата**

Андрея Илиев

Истории от 4 x 100 БЕЗ шопска салата

© Андрея Илиев, автор, 2010

© Йордан Янков, корица, 2010

© е-Книги, 2010

ISBN 978-954-497-018-5

АНДРЕЯ ИЛИЕВ

**ИСТОРИИ ОТ 4 X 100
БЕЗ ШОПСКА САЛАТА**

eКниги

София, 2010

СЪДЪРЖАНИЕ

МЪЖЪТ И ЖЕНАТА ИНТИМНО

- МАЙОНЕЗА ПО ПАНТАЛОНА / 10
ТРИ ДНИ, КОИТО РАЗТЪРСИХА НАШЕ СЕЛО / 12
ВИДЕНИЕ / 14
СЕФТЕ С УБИЙСТВО / 15
ЧУПИМ РЕКОРДИ ВСЯКАКВИ / 17
ЕХ, ТИЯ ДЖИЕСЕМИ! / 19
МАЙТАП ЛИ!? / 20
СЕКС НА УХО / 21
ЛИЛЯНО МОМЕ... / 23
БРИГАДИРСКИ НЕДОРАЗУМЕНИЯ / 26
ЛЯТНА ИЗПОВЕД НА ЕДИН ЛЕЙТЕНАНТ / 27
РЕВНИВЕЦ / 28
КЪСО ЗА ДЪЛГО / 29
БЪЛГАРСКА ВЕНДЕТА / 30
НАРЕЧЕНСКА ТЕРАПИЯ / 30
И „РАДЕЦКИ“ ГОРДО ПЛАВА... / 32
ЛОШ СЪПРУГ / 32
ДОЧКО / 33
ГОТВАЧОВА ЖАЛБА / 34
КАКА РАДКА ЗА МЪЖЕТЕ / 36
СТАРЕЦ ЗАЯКВА БЕЗ ФИТНЕС / 37
ПОЛКОВНИК СЕ ОПЪВА НА МАНИПУЛАЦИИТЕ / 37
ТРАНСПОРТНА ФИРМА РАЗВАЛЯ СЕМЕЙНО ГНЕЗДО / 38
АРМЕЙСКА ПРОГНОЗА ЗА КРАЯ НА СВЕТА / 39
ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА ДУШАТА / 41
ЕХ, НИНА!... / 42
СЕКСТУРИЗМЪТ КАТО ФОРМА НА ПРОСПЕРИТЕТ / 43
СТАРА МОМА АТАКУВА НАСИЛНИК / 45
ЗАЩО НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ХОДИ СЕМЕЙНО НА БАНКЕТ / 46
ПОЖАР В ЗОНАТА НА ЗДРАЧА / 47
БАКШИШ ПРЕЦАКВА ЖРИЦА НА ЛЮБОВТА / 48

ТЮРЛЮ-ГЮВЕЧ

- САМУРАЙ НА ЧЕВЕРМЕ / 53

ЦВЕТЪТ НА МИШКИТЕ / 55
НИЕ СМЕ НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР / 56
НЕ ЩЯЛА... / 57
СРЕЩА ОТ ПЪРВИ ВИД / 58
КАК СЕ ПРЕВОЗВА КОН / 59
ПОВРЕДЕН / 61
ГРЕШКА ЧОВЕШКА / 62
ЗАПОЗНАВАМЕ СЕ С ДЯДО КЕЦ / 64
ДЯДО КЕЦ ПРАВИ ГРАД / 65
ПРОФЕСИИТЕ НА ДЯДО КЕЦ / 67
ДЯДО КЕЦ НА ПАЗАР / 68
ДЯДО КЕЦ ГО ПРАВИ БАВНО И ТЪЖНО / 69
ЗЛАТНАТА СВАТБА НА ДЯДО КЕЦ / 70
МЕД ЛИ?! / 71
АВТОМАТ, НО НЕ „КАЛАШНИКОВ“ / 72
БРЪСНЕНЕ ВОДИ ДО СКАНДАЛ / 73
БЪЛГАРСКИ ЮНАК ПИЕ БАКЪР ВОДКА / 74
НЯМА ДА GI СТИГНЕМ, ЕЙ! / 75
ДАНО НЕ ДОЖИВЕЯ / 78
КЛИЕНТКА ТЪРСИ ГАРАНЦИЯ / 79
ПЕТЕЛ – ХЕМ ФРЕНСКИ, ХЕМ ХЕРМАФРОДИТ / 80
МУТАНТИ В СЕЛОТО / 80
ПРЕДСЕДАТЕЛ ВЛАЧИ И ЗА ВКЪЩИ / 81
МОЯТА НОВА МОЛИТВА / 82
РОДИТЕЛ НЕГОДУВА / 84
МАРКО ТОТЕВ ПО ПЕТИТЕ НА ЩАСТИЕТО / 84
МЪЖ ХВЪРЛЯ ЖЕНА СИ ПРЕЗ ТЕРАСАТА / 86
ГРИЖОВНА СЪПРУГА ПРИБИРА МЪЖА СИ / 88
ИСТОРИЯ С ГАЩИЧКИ / 90
ПЕЛТЕК ТОРМОЗИ ДЕЖУРЕН ПОЛИЦАЙ / 91

ЗА КАЗАРМАТА – РАЗРЕШЕНО И СЪС СМЯХ

ИЗВЪНЗЕМЕН В ТОАЛЕТНАТА / 93
ВРАГЪТ В ТВОЕТО ЛЕГЛО / 95
ЧАЧИ / 96
ДЯДО ГРЪНДИ БЕСЕДВА С МЕЧКА / 97
ДЯДО ГРЪНДИ ЗА ПЕРОДРЪЖКАТА И МАСТИЛНИЦАТА / 99
ПОКАЗАНО МЪЖЕСТВО / 100
ГЕНЕРАЛ НА БАНЯ / 102

ОПЪРЛЕН КАТО... / 103
И НА ПРАЗНИК НЕ Е ЛЕСНО / 103
БРИГАДИР ЛЮБИ ФИАТ / 105
НА КОГО КАКВО МУ НАСТРЪХВА / 105
ПОЛКОВНИК ПО СТЬПКИТЕ НА НАПОЛЕОН / 106
ПОЛКОВНИК РАЗСЛЕДВА КРУПНО ПРОИЗШЕСТВИЕ / 106
ИНСПЕКТИРАН СЛАГА КАПАН НА ИНСПЕКТИРАЩ / 108
А БЯХМЕ МЛАДИ... / 109
СТАРШИНА ДАВА УРОЦИ ПО ГРАМАТИКА / 109
ВОЙНИЧЕ ЧИСТИ ЗА ПРОВЕРКА / 110
ШИПКАТА МЪДРУВА / 111
БАТАРЕЕН КОМАНДИР ВКАРВА В МИША ДУПКА / 112
ФЕНОМЕНЪТ БЕНИ / 113
БАЛЕЗДРАТА / 114
В АРМИЯТА ВЗЕМАТ МЕРКИ / 116
ОРГАНИ НА СИГУРНОСТТА ТРЕНИРАТ / 117
ИСТОРИЯ С ШПЕКОВ САЛАМ / 118
ГЕНЕРАЛ ИЗБИРА КУРСАНТКИ / 119
ДУМАМ ТЕБЕ, КОМАНДИРЕ – СЕЩАЙ СЕ, МИНИСТРЕ / 120
ИДИОТ ЛИ?! / 121
СТАРШИНА УДРЯ МАКДОНАЛДС В ЗЕМЯТА / 122
КАПИТАН СЕ СЪРДИ, ЧЕ Е НАКЛЕВЕТЕН / 123
ВОЕНЕН ВЪЗРОДИТЕЛСТВА НАД МОПАСАН / 123
БЪЛГАРО-СЪВЕТСКАТА ДРУЖБА КАТО АВТОБУС / 124
КАПИТАН РЕШАВА ПРОБЛЕМ ГЕНЕРАЛНО / 125
МАЙОР ПИЕ НА ГОЛЯМА АВАНТА / 126
НАШ ЧОВЕК ИЗБИРА / 127
КАФЕТО – НОВ НАЧИН НА УПОТРЕБА / 128
БРЪСНЕНЕ ПО КАТАДЖИЙСКИ ТЕРТИП / 130
ВСЕ ПАК САМОУБИЙСТВО / 131

МОГА И ДЪЛГОО

11 НОЕМВРИ 1989 ГОДИНА / 134
ОСТАП БЕНДЕР, МАСТИКАТА И ДРУГОТО / 142
КОНЦЕРТ / 147

МЪЖЪТ И ЖЕНАТА
ИНТИМНО

МАЙОНЕЗА ПО ПАНТАЛОНА

Всеки мъж помни до гроб сефтето си. И аз го помня – как няма да го помня... Ама преди него ми е полусефтето. И него не мога да забравя.

Бях във великата възраст – 16 години. Без много косми под носа, но с паспорт – а какво е той, ако не доказателство, че си мъж?... Всичките ми приятели вече имаха за добавка към него и някоя разтърсваща любов. Само аз все още бях пред стените на крепостта – настървено ухаждах съученичката си Катя, едва откопчвайки за месец 2 (два) броя уплашени целувки. А уплахата си имаше сериозна причина – бащата на Катя бе много строг и много як в битността си на шампион по вдигане на тежести.

Някъде през втория месец на нашата любов Катя капитулира и след бърза серия от четири целувки за три дни ме покани у тях – родителите ѝ щели да ходят на гости. Облякох се като за абитуриентски бал, накиснах мутрата си в няколко парфюма и... звъня на вратата. Отваря Катя – облечена като холивудска звезда, чакаща „Оскар“.

– Татко ми донесе роклята от Франция – обясни тя, докато ме настаняваше на дивана в хола.

Аз вече смело и задълбочено изучавах долната ѝ част.

– Кога ще се върнат? – попитах по някое време, за да угася червената лампичка в главата си.

– По малките часове. С чичо Стоян са в националния отбор...

Лампичката угасна – по-точно огромните рамене на родителя ѝ се скриха и аз предприех същинската атака. След малко гащичките ѝ бяха в ръцете ми.

– И те са от Франция – с гордост рече тя.

Въпреки огъня, който гореше в главата ми, успях да им обърна внимание – снежнобели, меки, почти ефирни... Такива тогава нямаше по нашите магазини.

В този момент външната врата изтрака, чуха се гласове.

– Баща ми! – изахка Катя и скочи.

Аз бързо закопчах панталоните си, тя трескаво заоправя роклята си.

Той беше – грамаден, подозрителен и нервен, много нервен. Огледа ни изпитателно, изхъмка неопределено и под писуканията на майка ѝ най-после седна на дивана. Катя ме представи като съученик, той пак изхъмка. Заваляха чинии и чаши. Жените чуруликат, оня сумти. В един момент напрежението изби – майонезата вместо в устата ми попадна на панталона ми. Катя скочи да ми носи салфетка, майка ѝ отърча в кухнята за сол... А аз, диването, изчервен ги зауверявах, че ще се оправя сам – имам си кърпичка...

И започнах да търкам с нея. Движението край мен спря. Свърших... Странно: и тримата ме гледаха. Майката смаяно, Катя – ужасено, а баща ѝ – него не мога да опиша...

Очите ми също се насочиха там, където те гледаха – ръката ми. В нея мирно и кротко, оплескани с майонеза, си кротуваха Катините френски гащички...

Казват, че скоростта на светлината не била достижима. Глупости!...

ТРИ ДНИ, КОИТО РАЗТЪРСИХА НАШЕ СЕЛО

Здрасти, бате! Днес като останах малко свободен, реших да ти напиша тия няколко реда и да те питам как си. Ако се интересуваш за нас – добре сме. Купихме крава, заклахме едно от шилетата. А кокошките – кокошките нещо не несат.

Бате, в село дойде сексуалната революция. Но да не вземеш да избягаш от казармата заради нея – изгони-ха я.

А я докара Гочо Шогуна, тоя, дето взе хоремага под наем. Една сутрин цяло село осъмна в обяви – така де, елате довечера в хоремага, сексуалната революция дойде, ще има стриптийз.

Дядо Ранди ми вика:

– Ти да не вземеш да хукнеш натам! Туй ще е нещо седесарско. Главичката ти счупвам, да знаеш!

Дядо Кольо Гривека чу и извика през плета:

– Не е наше мероприятие. Туй ще е нещо от вашите, комунистическите. Нали вие се преименувахте сега на сексуалисти.

И тъй в цяло село. И едната партия отрича да е тяхна работа революцията, и другата също. Затова вечерта в хоремага били само поркачите – Кубинеца, дядо Киро Облака и Цинта. По-късно минали дядо Васил Кундура и баба Гаджовка. Тя, да знаеш, направи пропагандата – на другия ден обиколи всички къщи.

– Туй, мари, революцията било шафрантийска работа. Да не сте стъпили! Чалгаджии има, свирят, та се късат, а една шантонерка се съблича! Тъй ма, дибидюс гола!...

На другата вечер всички мъже се изнесоха към хоре-мага. И аз бях, бате! Една мадама, изрусена като Кина агрономката наистина се съблече. Оркестър свири разни парчета, а тя сваля блузата, полата, чорапите и ги хвърля към публиката. Дядовците затаили дъх. Чак като смъкна туй, дето се слага на циците, изпъшкаха. Очите им ще изхвъркнат, ченетата им се тресат и тракат! Хубаво беше, бате, ама не можах да я видя, като си свали гащите, щото дядо Колю Лисутера развали работата. Туй от циците падна до него, той го взе бързо и го натика отпред под дочените си панталони... ти знаеш къде. Гочо Шогуната отиде да го иска, ама дъртакът не го дава! Развикаха се едни, други го защитиха... И ме видяха. Дядо Михал Цирея ме заведе при тати, а той ме изгони навън...

На другата вечер нямаше музика, защото чалгаджиите играеха бодигардове – пазеха жената, щото всички искаха да залепят пари по циците и корема ѝ, а дядо Кири мушна чак в гащите ѝ. После като се съблече, разбра се, че било само левче и другите много му се караха, че бил циция... Сетне много ръкопляскаха и не спряха, докато не излезе и не се съблече пак... И още искаха, но Гочо Шогуната рече: „Утре.“

Ама на другия ден пред кметството се събра цялото женско население – баба Дичка, баба Гичка, баба Кичка, баба Личка... Изкараха кмета отвън и му рекоха: „Ако тая урусия до пладне не си отиде, ще я оскубем...“

Бате, спрях писането, щото госпожица Кадънкова, учителката по история, ме хвана, че не внимавам. Взе писмото, прочете го и ми го върна. Каза ми да продължа, щото както някое си американско Джони, описало едни десет дни, които разгърсили света, така и аз можело да вляза с моите три дни в историята...

А аз я гледах и си мислех, че е по-хубава от хоремагската...

ВИДЕНИЕ

В общежитието живеехме по трима. Карти, пиячка... Даже понякога и учехме. Живот. Една вечер тъкмо се кротнахме в леглата, ха да се унесем и вратата се отваря. И моля ти се, влиза момиче. Ама ей така, като у тях си. Не включва лампата. Започва да се съблича.

Иван и Гошо нервно примърдват в леглата, но мълчат.

Тя хвърля сутиена на моето нощно шкафче и влиза в банята.

– Вальо – изхърква Иван. – При теб ли?...

– Да излизаме – преглъща шумно Гошо.

– Глупости – срязвам ги аз. – Пийнала е и е объркала стаите.

В този момент момичето излиза от банята и пак е на една ръка разстояние от всеки от нас. Протяга се сладно и закачливо казва:

– Ех, момичета, как ми се чука!...

Цял тон тишина на кристали... Онова говедо Иван обаче светна нощната си лампа.

Ръцете ѝ стремглаво се озоваха между краката. Писък. Излетя навън...

– Глупак – мъдро отсъди Гошо по адрес на Иван.

В този момент тя пак влезе – едната ѝ ръка бе между краката, втората на гърдите, с третата и четвъртата награби дрехите си и пак изхвъркна...

СЕФТЕ С УБИЙСТВО

Значи, едно време с мадамите не беше като сега – поиска ти се и всяка дава. А най-трудно бе първия път. Стискаха се, майка им!... Пазели се за съпруга си. И така ставаше, че някое момиче образоваше момчетата от целия квартал. Даже такъв лаф имаше – с еди-кой си сме кълкини братя, щото... нали разбираш? Е, накошених и аз гребена. Аверите викат:

– Ще те уредим при Анчето!

Тя живееше с родителите си на квартира в квартала – пъпчива, трътлеста и плесната в устата. Ама си беше цвете в сравнение с родителите си – скандаджии и софраджии. Колкото изкарат днес – до края на „По света и у нас“ е изпито...

Та срещнаха ни – огледа ме, изхъмка.

– Да си на линия довечера към шест – вика. – Нашите ще ходят някъде. Видиш ли ги да излизат, веднага звъни у нас.

Трябва ли да обяснявам, че още в пет обикалях блока като вълк кошара? Каталясах. Викам си: що не седна в кръчмата отсреща?... Там обаче не дават да се седи без консумация. Момчетата ме предупредиха да нося шише ракия, но да не пия, защото „може да не ти стане“. Затова поръчах бира. Пък и горещо. Стана шест, бирата свърши – обаче и родителското тяло не излиза. Поръчах втора... трета... Към седем гледам ги – отиват нанякъде.

Качих се като фъртуна на седмия етаж. Още докато заста на вратата и тя се отваря. Като ме грабна Анчето... Станах мъж.

Обаче по някое време джангър-лангър – техните се прибират. Анчето вика:

– Стой тука. Завий се в леглото през глава и не мърдай.

Посрещна ги. Баща ѝ я пита какво става, а тя:

– Донка от нашия клас дойде и понеже стана късно, реши да остане да спи у нас.

– Извикай я, нека моите приятели я видят.

А приятелите веднага се обадиха – ако съдя по виковете, бяха поне десетина.

Анчето влезе в стаята и пошушна:

– Трай, така са насвяткани, че до час ще заспят всички. Тогава ще излезеш.

Върна се и вика:

– Заспала е вече.

След час обаче тя пак идва.

– Приспа ми се. Ще си легна. Абе, не се тревожи, те спят до обяд. И сутринта да станем, ще се измъкнеш.

Заспах. Обаче след час се събуждам от страшен напън отдолу – три бири изпих... Отвън ония си празнуват ли, празнуват. Хич не ги е еня, че имам зор... Приближих към прозореца – другият блок се оказа на една ръка разстояние. Плюс някакви влюбени на една от терасите... Походих из стаята. Стана нетърпимо. Затърсих някакъв съд – пепелници, пластмасови чашки.... Абе, нищо сериозно... Пак към вратата – пият си хората, даже вицове пускат. Влюбените си гукат. Мъкааа... Ха! В ъгъла някакъв голям буркан. Като по поръчка! Уфф... Освободих се и легнах.

Сутринта се събудих от див писък. Гледам – Анчето държи голям буркан. Влязоха техните, по вратата виснаха част от сънените приятели. А Анчето все ми навира буркана и пици.

Започнах да асимилирам: в урината ми плува с краката нагоре хамстер.

– Какво си направил?... Ти не си му дал никакъв шанс!... Татко, виж що нещо е изпикал тоя!...

ЧУПИМ РЕКОРДИ ВСЯКАКВИ

Гецата пие. Ама пие, човеко! Не ти редим за двеста-триста грама. Тоя змей лапа от кило нагоре! Сякаш пожар гаси, мамка му!...

Е, преди месец катаджиите го гепили с пет промила в кръвта. Казват, било рекорд за нашия край. Може. Може, защото ние тук прием по начало редовно. Обаче по малко! Та катаджиийският началник Пенев първо решил, че дрегерът му е дефектен. Тъкмо пишел жалба до фирмата-вносител, пристигнал и протоколът от болницата. Цифром и словом 5,1 (пет цяло и един) промила.

– Я – рекъл – ми го докарайте тоя рекордьор.

Грабва го полицейската лада от строежа (заради туй около шест часа из градчето се носеше слухът, че Гецата изнасил и удущил баба Рада Юрдечката ми-налата зима) и право в участъка.

– Колко изпи? – поставил ребром въпроса Пенев.

– Две бутилки – навел срамежливо глава Гецата.

– По половинка? – не повярвал на ушите си катаджията.

Гецата пристъпил от крак на крак и от устничките му се отронило:

– Седемстотин грама.

Пенев забелил очи да смята.

– Литър и четиристотин?

– Литър и четиристотин – пак притропал стеснително Гецата. – От обяд до осем вечерта.

– Бре! Че аз за това време толкова вода няма да мога да изпия!

Гецата го погледнал някак виновно и признал искрено:

– Вода и аз няма да мога...

Та тъй – оттогава Гецата е вече Георги Рекордъора. Писаха за него в софийски вестник. Е, на последната страница, при криминалните... Смятахме – за никой друг не са писали. Тъй че грабна още един рекорд – най-известен нашенец. И още една файда – големи аванти му се отвориха. Всеки го черпи, бе!

Майка му обаче се разтревожи. Ами да – идва му време за женене, а никоя не иска да чуе за него. Ха го залибила – ха бащата ѝ отреже главата като на куцо пиле, хванало птичи грип!... Та леля Ганка взе нещата в свои ръце. И скроила пъклен антиалкохолен план.

Една сутрин извикала Жужа Вятърничавата. Да ви разказвам коя е – дълга и широка. Само ще кажа, че тя е единствената, дето обикаля по казаните с боклука. Преди половин век била акушерка, но е толкова грозна, че бебетата, щом я видели, пак влизали обратно у майките си... Е, сега си я представете на стари години...

Опа, приближаваме края... Леля Ганка я съблякла по нещо, което някога било розов комбинезон, и я накарала да легне на спалнята до спящия кьоркютук Рекордъор. И когато той се разбудил от отвратителната смрад и отворил очи, Жужа изпълнила последната майчина заръка – приближила лице към неговото и казала с дрезгав глас:

– Искам пак...

Какво да ви разправам... Разбира се, че спря да пие. Рекордърът си е рекордър, братче – казват, че на спринта му би завидял всеки хърделист, а от върха на тополата пред кметството го свалиха две пожарни от областния град. Дотогава никога не бяха идвали две наведнъж...

ЕХ, ТИЯ ДЖИЕСЕМИ!

Осем и пет – маршрутката е точна като швейцарска банка. Ние – също. Кой ние ли – пътниците. Редовните. Вече сме почти като роднини. Знаем си тоалетите, критичните дни, кътните зъби (с пломби и без пломби) на шефовете си и къде сиренето е най-евтино. Не и имената обаче – при нужда ползваме разни неща от живота, за да обозначим тия от нас, които вече са слезли.

От три седмици обаче на „Лъвов мост“ се качва една загадка – слаб, костелив мъж с брадичка тип „катианар“ и дълъг нос а ла Пинокио. Сяда зад шофьора, зяпа навън и дори голите кълки на бизнес секретарката Кондолиза Райс от „Интерпред“ не го отвличат от заниманието му.

– Бил директор – хладно отбеляза една сутрин след слизането му Глория.

Викаме ѝ така, щото циците ѝ са големи.

– На какво?

– На нещо си...

След два дни Крантата опроверга тайнствено:

– Ма, бил кредитен милионер...

– Ауу – изгъшка Пипирудата.

И на другата сутрин се опита да седне до него. Обаче седалката се оказа тясна...

Е, затова, когато джииесемът му днес звънна, всичките млъкнахме – дори чистачката Яга от кафе „Фръцлите“.

– Ало?... Какво? Ало?!... Не! Но моля ви!... Добре, добре... Само не се вълнувайте. Добре, ще ви изслушам... Внимателно, да... Да, разказвайте по-подробно... Ааа! И отдавна ли?... Често? Да, често значи... Извинявайте, само със съпруга ви ли се... Даа... Опитайте ли алтернативни варианти?... Как какви? Например орален секс... Гади ви се... Хм... А групов?... Впрочем да... А анален? Ех, и аз – боли, не си струва... Да ви посъветвам ли? Какво?... Мда. Ами отидете при... Да, личния лекар. Какво?... Нее, не съм аз джипито ви – сбъркали сте номера...

МАЙТАП ЛИ!?

Когато има един майтапчия в колектива, бива. Обаче съберат ли се двама, има голяма вероятност да стане сакатлък. Аз бачкам в енергото, по поддръжката съм. Лятото е гот, ама завеят ли халите – забравям си къщата. Там електропроводът скъсан, тук трансформаторът гръмнал... Ама щях да ти говоря за майтапчиите. Събраха се в бригадата Пеньо и Ради. Хем двамата се бъзикат с другите, хем гледат един другиму.

Бяхме в Новозагорско зимъс – три дена и три нощи ни брули един ветрец. Вече си тръгваме и Пеньо да вземе да пусне в джоба на работните дрехи на Ради